

Nhân Quả

Hữu Hiền, K18

Đây là tâm sự
Bằng lời thơ để diễn tả tâm tư
Về một chữ ngờ
Rất tình cờ không thể biết trước
Nó chợt đến, chợt đi như một hiện tượng
Của trời đất thiên nhiên
Của con người với tâm linh

*Nói về thiên nhiên, những trận bão cuồng điên:
Chalie, Ivan, Francis và Jean
Rồi Katrina, Rita, Wilma
Không tàn phá Florida dù đã ghé qua
Nhưng lại đến Mississippi, Louisiana
Gây bao thảm cảnh đến muôn nhà
Ai cũng tưởng*

Florida là nơi bão táp
Nào đâu ngờ chỗ khác lại tang hoang
Vì Florida là chốn thiên đàng
Vùng đất hứa của muôn vàn Snowbirds
Đến rồi đi mỗi mùa đông giá buốt
Nên trời thương chẳng đổ nát Florida
Để nắng ấm chan hoà, để muôn nhà yên ổn

*Nói về tâm linh
Cả nước con trai tuổi trưởng thành
Vào chùa xuống tóc qui tam bảo
Nguyện hứa sau này giúp chúng sinh
Nhưng đã biến hình thành toàn phường hải tặc
Một lũ cuồng điên, cướp biển, cướp cạn giết hại dân mình
Tưởng không ai biết, tưởng Chúa, Phật vô tình*

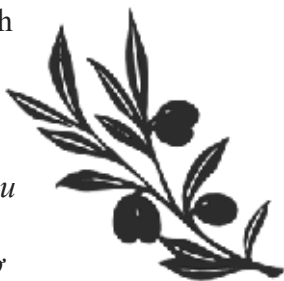
Nhưng... một sớm bình minh
Nước xô biển động, đập phá tan tành, xác người như rạ
Tsunami đó... Thượng Đế đã tạo ra
Chứng minh một điều rất lạ NHÂN QUẢ trong ta !!!

Xin Cảm Ơn

Ngọc Thùy Khanh, K24

Cũng may còn được người quen
Giữa đời thay trắng đổi đen dễ dành
Xưa nay rút cuộc phù vân
Sao chưa chân thật vô ngần so đo

*Được gì cứ phải buồn xo
Được gì cứ phải giả đồ với nhau
Có mơ liều thuốc nhiệm màu
Có bao xúc nổi bắc cầu vào thơ*

Thật thà đến độ bơ vơ...
Thật thà chỉ để chẳng ngờ nguy nan
Cảm ơn người rất nồng nàn
Cám ơn đời vẫn dịu dàng bao dung

Chú Thích: *Ngọc Thùy Khanh là bút danh của cô SVSQ Nguyễn Văn Nhái, K 24, đã mất tại Phan Rang - Ninh Thuận vào ngày 4/3/2008. Con của anh đã tìm được bài thơ này trong các di vật còn sót lại của phụ thân mình.*

Bây Giờ Tháng Mấy?

*Bây giờ tháng mấy rồi hỡi em?
Anh đi tìm màu hoa em cài
Chiều nay nhớ em rồi và nhớ
Mắt em đẹp màu thơ
Môi tràn đầy ước mơ*

*Bài hát "Bây Giờ Tháng Mấy Rồi, Hỡi Em?" của Nhạc Sĩ
Từ Công Phụng.*

Đặng Đình Liêu, K19

Mỗi lần nghe bài hát này, một vùng trời kỷ niệm lại hiện ra trong đầu óc Lâm, bài hát thoát đi với điệu boston, một loại valse chậm, lời bài hát rất truyền cảm làm Lâm cứ tưởng như mình đang dìu Vân Hà lá lướt trên sàn nhảy. Lâm không hiểu tại sao mỗi lần ra sàn nhảy với nàng lại gặp đúng bài hát này. Lời bài hát và người bạn nhảy đã làm chàng nhớ da diết, nhớ mãi, nhớ hoài thuở ban đầu mới biết yêu.

Khi Lâm 18 tuổi, chàng thi đậu Tú Tài 2. Lúc đó tên của chàng nổi như cồn vì có người thi Tú Tài I tới 7 năm không đậu. Trong xóm Lâm, có nhiều cô gái để ý đến chàng, nhưng Lâm chú ý nhất cô bé ở cuối xóm, tuổi khoảng 15 hay 16, có khuôn mặt đầy đặn phúc hậu, đôi mắt bồ câu. Mỗi lần đi học, đạp xe qua nhà chàng, cô bé cứ nhìn thẳng làm như không biết có Lâm đang đứng tựa cửa nhìn. Sau khi tốt nghiệp trung học, chàng ghi tên học chứng chỉ MPC (Math, Physics, Chemistry) tại Đại Học Khoa Học Sài Gòn.

Mỗi khi Tổng Hội Sinh Viên tổ chức tất niên hay bất kỳ lễ hội nào, cuối tiệc thường có phần nhảy nhót, Lâm cũng đều tham gia, nhưng chỉ chia vui với người khác vì lúc này Lâm

chưa có một người yêu nào. Nhờ học đàn guitar nên Lâm rất vững phần nhịp điệu của bài hát. Lâm chỉ mới biết có 2 điệu nhảy là slow và bolero và lâu lâu mới có thể mời cô bạn cùng lớp nhảy một lần. Môn học của Lâm rất khô khan nên vắng bóng những bông hoa xinh đẹp, mà những bông hoa này luôn nở rộ ở Đại học Văn Khoa.

Nhiều người biết nhiều điệu nhảy nhưng lại không nắm vững nhịp điệu bài hát nên khi nhạc trỗi lên, họ còn chờ cho rõ nhịp gì mới dám ra. Còn Lâm, vừa trỗi nhạc lên, đã có mặt ở sàn nhảy ngay và thường tới mời bất kỳ một bông hồng nào ở gần bàn của mình.

Đến một hôm, tiệc tan trên đường về, Lâm thấy tới lúc phải tán cô gái cuối xóm. Nếu để lâu nàng có bồ thì sôi hồng bông không. Vì không hoàn toàn tập trung vào việc học, cũng như vì có một giáo sư, người Pháp, dạy môn toán rất khó, cuối năm học Lâm thi rớt. Trong thời gian chờ học lại môn này, Lâm bám theo cô bé cuối xóm. Khi biết nàng đang thi Tú Tài 1 tại một trường trung học, Lâm, tới đứng chờ ngay ở cửa, đợi khi nàng vừa đi ra là chạy theo hỏi cô bé em có làm bài được không? Cô bé giả bộ như không biết Lâm là ai và hỏi Lâm là ai mà lại hỏi thăm. Lúc này mặt cô bé ửng hồng, cúi xuống không dám nhìn. Lâm nói,

- “Anh ở cùng xóm nhà em đó. Nhà anh giữa xóm, còn nhà em cuối xóm.

Thế rồi họ quen nhau và nàng thi đậu kỳ thi năm đó. Lâm thấy mình già dặn lên vì đã có bồ mà bồ của chàng lại đẹp nữa. Bạn bè Lâm khen chàng có mắt tinh đời khi gặp 2 người đi giung giăng, giung giẻ trên đường Lê Lợi. Họ trở nên quen thuộc với con đường này. Có bao nhiêu tiệm sách, tiệm kem, Lâm đều nhớ trong đầu. Còn về các rạp chiếu bóng, như Rex, Eden và Lê Lợi, Lâm là khách hàng quen thuộc, vì suốt một năm quen nhau, hai người thường hẹn hò tại các địa điểm này. Cô bé đang học thi Tú Tài 2, còn Lâm chờ ghi danh học lại

chứng chỉ MPC. Lâm thấy yêu đời, nhìn đâu cũng thấy toàn màu hồng.

Người yêu của Lâm càng ngày càng xinh đẹp và lớn hẳn lên. Một hôm, Lâm nghe thấy tiếng khóc từ nhà nàng nhà nàng. Hỏi ra Lâm mới biết ba của nàng đột ngột từ trần.

Sau đám tang cha, nàng cho Lâm biết mẹ nàng quyết định đưa gia đình về quận Cần Đức, tỉnh Long An, vốn là quê cũ, để nhờ bên ngoại giúp đỡ. Ngày chia tay nàng đã khóc hết nước mắt, vừa cảm thương cho số phận vì mồ cô cha, vừa buồn cho cuộc tình vừa chớm nở nay lại sớm cách chia. Lâm cũng không cầm được nước mắt khi thấy người yêu lâm vào hoàn cảnh trở trêu.

Chừng một tháng sau gia đình nàng dọn về quê ngoại. Lâm chờ một tháng, rồi hai tháng, cũng không được tin nàng. Cuối cùng, chàng đánh bạo gửi thư cho nàng, nhưng thư bị trả lại. Lâm tự hỏi hay là nàng đã có tình mới mà quên lời hẹn năm xưa.

Người xưa cùng nhau sánh vai đi khắp chợ Bến thành. Nhưng nay còn đâu? Có chăng, chỉ còn mình Lâm lặng lẽ bước đi trên những con đường cả hai người từng đi qua. Bây giờ, chàng không còn để ý đến cảnh vật xung quanh. Tinh thần chàng sa sút không thể tập trung vào việc học, ví thế chàng lại thi rớt.

Đề quên hình bóng Vân Hà, chàng quyết định thi vào TVBQGVN. Ngày ra trường chàng chọn binh chủng Nhảy Dù. Chàng và một người bạn đồng khóa được chuyển về Tiểu Đoàn X Nhảy Dù, có hậu cứ tại Thị Xã Vũng Tàu. Chàng và bạn cùng mượn chung một căn phòng ngoài hậu cứ để dễ dàng tiếp đón thân nhân, hoặc bạn bè tới thăm. Thực tế, anh bạn của Lâm sử dụng căn phòng này nhiều hơn, vì anh ta đã có bồ trước khi đi lính.

Tiểu đoàn của Lâm sau khi hành quân tiếp ứng cho QĐIII trở về hậu cứ nghỉ ngơi, tái trang bị vũ khí đạn dược và bỏ

sung quân số. Một tối, thơ thẩn từ bãi trước về nhà, khi ngang qua vũ trường Blue Stars, chàng đã bị tiếng nhạc lôi cuốn bước vào. Đang ngỡ ngàng tìm bàn thì có ai đó bịt mắt Lâm và nói,

- Ngọn gió nào đưa anh tới đây? Nhận ra em chưa?

Lâm đang lúng túng thì nghe tiếng nói,

- Em, Vân Hà đây anh.

Nói xong Vân Hà khóc nức nở và nói lời xin lỗi. Sau phút ngỡ ngàng, Lâm hỏi,

- Có phải em là Vân Hà hay không? Em có biết không anh đi tìm em cả ngoài đời và cả trong giấc mơ. Cho anh biết hoàn cảnh của em hiện nay.

- Truyện dài lắm. Em sẽ kể cho anh sau này. Bây giờ anh ngồi xuống bàn này đi.

Trên sân khấu người nữ ca sĩ bước ra, cất lên tiếng hát,

“Bây giờ tháng mấy rồi hỡi em

Anh đi tìm màu hoa em cài...

Vân Hà kéo tay Lâm ra sàn nhảy và nói,

- “Em thích bài hát này lắm. Anh cứ ngồi ở bàn em chạy bàn xong, sẽ nhảy với anh.

Khi cùng diu nhau trong tiếng nhạc, nghĩ đến mối tình hai người, Vân Hà vừa nhảy vừa khóc nức nở,

- Em không còn xứng đáng với anh nữa, hãy quên em đi. Anh đã có vợ con gì chưa? Anh là dân nhà binh phải không?

Bài hát chấm dứt, hai người về bàn. Lâm nói,

- Anh chưa có vợ con gì cả. Anh chỉ có một người yêu là em.

Càng nghe Lâm nói Vân Hà càng khóc. Chàng thấy thương hại Vân Hà nên nói,

- Bình tĩnh đi em, chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

- Tối nay anh đưa em về. Em sẽ kể hết cho anh nghe cuộc đời của em từ lúc gia đình của em dọn về quê ngoại.

Căn phòng Vân Hà đang trú ngụ, khá gọn gàng sạch sẽ, ở trong một building có khoảng 20 phòng cho mướn. Sau khi rửa mặt, hai người ra phòng khách ngồi cạnh nhau. Lâm luôn tay vuốt ve vai nàng, lâu lâu lại hôn nhẹ lên má nàng. Vân Hà bắt đầu khóc tức tưởi và nói,

- Khi về tới quê ngoại được một tháng, em xin được việc làm cô giáo bậc tiểu học tại một vùng quê xa quận, tiền bạc kiếm không được bao nhiêu. Một hôm, một cô bạn học với em, ăn diện sang trọng, về chơi. Cô ta cho biết hiện cô đang đứng bán hàng cho một PX của Quân đội Mỹ trong khu Long Bình. Nếu em đồng ý cô ta sẽ xin dùm cho. Lẽ dĩ nhiên em đồng ý ngay vì gia đình đang vô cùng thiếu thốn. Chừng nửa tháng sau em được gọi đi làm.

Thời gian này em có đi qua nhà anh mấy lần. Ai cũng nói anh đi lính rồi. Cũng do lỗi tại em đã mắc cỡ không hỏi thẳng gia đình của anh nên mới ra có sự ngày hôm nay. Em đứng bán hàng trong PX chừng 3 tháng thì có một anh chàng đại úy Không Quân mặt còn non nớt, nhưng đẹp trai như tài tử ciné, cứ tìm cách đến mua các món hàng trong khu em đứng bán. Được chừng hơn 2 tháng, anh ta đến làm quen với em, tự giới thiệu tên anh ta là Maxwell Mitchell.

Thật ngạc nhiên, anh ta nói được tiếng Việt. Anh ta hỏi tên em là gì? Em nói là Vân Hà. Anh ta lại hỏi ý nghĩa tên của em vì anh ta biết tên người Việt thường có ý nghĩa nào đó?? Em trả lời Vân có nghĩa là mây, còn Hà nghĩa là con sông. Như vậy, tên em có nghĩa là mây trôi như giòng sông. Anh ta khen hay quá. Cứ thế anh ta tìm cách nói chuyện với em. Em thấy anh ta hiền dễ thương nên không nở từ chối. Được hơn 6 tháng, Maxwell mời em đi chơi. Anh ta còn trấn an em là sẽ không có chuyện gì xảy ra, anh ta nói về đẹp của em làm gọi

nhớ lại hình ảnh người yêu đầu tiên, người đã bỏ anh ta khi sang VN phục vụ Em thấy thương hại anh ta và nhận lời. Sau đó, Maxwell thường tặng em những món quà đắt tiền mua từ Hồng Kông hay Bangkok, mỗi khi anh ta nghỉ phép ở vùng này.

Một hôm, Maxwell đưa em xem hình ảnh ba má cũng như nhà của gia đình anh ta ở thành phố Lexington, tiểu bang Kentucky. Rồi, Maxwell nói muốn gặp má em để xin hỏi cưới em. Cuối cùng em và anh ta đã thành vợ chồng. Maxwell đã chiều chuộng hết mức, mướn một căn nhà ở thành phố Biên Hòa, vì đơn vị của anh ta đóng trong phi trường. Cuối năm 1972 Maxwell có lệnh đi học lớp Chỉ Huy Tham Mưu để lên thiếu tá. Ngày lên đường, Maxwell dặn em đừng lo lắng vì sau khi mãn khóa anh ta sẽ trở lại. Anh ta dặn nếu có gì biến chuyển cứ viết thư về địa chỉ ở Lexington. Hơn nữa, em và anh ta là vợ chồng có hôn thú đàng hoàng nên sẽ không trở ngại gì.

Em cũng dặn anh ta có việc gì khẩn cấp cần gặp em thì cứ tới căn nhà em mướn ở Biên Hòa, tìm em. Maxwell còn nói khi ở quân trường sẽ viết thư cho em thường xuyên. Lúc chia tay Maxwell để vào bóp em 5,000 đô la Mỹ và dặn em khi cần tiền cho anh ta biết, anh ta sẽ gửi cho em. Lúc lên xe ra phi trường, Maxwell hơi rom róm nước mắt làm em cũng khóc theo. May trong thời gian chung sống em uống thuốc ngừa thai chứ để ôm cái thai trong bụng thì mệt lắm.

Cuối năm 1972, Quân đội Mỹ rút từ từ ra khỏi VN và Maxwell không được trở lại phục vụ ở VN lần nữa. Maxwell cho biết đang làm thủ tục với Bộ Ngoại Giao Mỹ để bảo lãnh em qua Mỹ. PX trong Long Bình cũng đóng cửa. Một cô bạn rủ em ra làm vũ nữ cho Vũ trường Blue Stars, vì cô ta được một người bạn giao trông nom vũ trường này. Cô ta trấn an rằng mình chỉ nhảy thuần túy kiếm tiền nuôi gia đình, không nên dính dáng tới chuyện tình ái, vì thế nào Maxwell cũng qua đón. Em thấy cô ta khuyên rất đúng nên lúc nào em cũng

tìm cách lánh xa những khách hàng có vẻ lả lơi. Đó là tất cả những gì xảy ra với em, từ khi chúng ta xa cách. Một lần nữa em xin anh tha thứ cho em. Anh nói đi dù chỉ một lời làm tan nát lòng em. Lâm nói,

- Thôi đêm đã khuya, em đi ngủ trước đi. Còn nghỉ ngày nào, anh sẽ đến vũ trường tìm em. Sao bài hát “Bây Giờ Tháng Mấy Rồi, Hỡi Em?” cứ lớn vồn trong đầu anh. Tại em thích nó, hay vì nó là bài đầu tiên anh được nhảy với em, hay vì nó cũng đánh dấu ngày chúng ta gặp lại nhau.

Trên đường về, Lâm thấy buồn cho cuộc tình của mình, trắc trở và gian truân quá. Chàng cũng cảm thương cho số phận của người mình yêu. Đúng là hồng nhan đa truân. Giúp được gì cho nàng, khi bây giờ chàng như cánh chim trời đang bay bên cạnh những nguy hiểm của cuộc đời. Còn Vân Hà, sao nàng lại lâm vào hoàn cảnh trở trêu như vậy? Nàng đã có chồng, làm sao nói lại tình xưa? Trời ơi! Mỗi lần nhắc lại làm tim của chàng co thắt. Suy nghĩ thật chín chắn, chàng thấy tình hình bây giờ đã vượt ngoài tầm tay. Chàng không thể khuyên Vân Hà bỏ Maxwell vì anh ta đối xử với nàng thật tốt. Chàng đành chấp nhận phần thua thiệt về mình.

Ngày hôm sau tới vũ trường, Lâm thấy nét mặt của Vân Hà vui lên khi mình bước vào. Nàng chạy tới dẫn chàng giới thiệu với cô bạn làm giám đốc ở đây. Cô ta nói rằng lúc nào đơn vị về đây nghỉ ngơi, chàng cứ tới đây với Vân Hà. Sau đó, cô ta mời chàng tới một bàn gần ban nhạc.

Khi nhạc trở lên bài hát với nhịp điệu Tango “Lạnh Lùng”, cô ta mời chàng ra sàn nhảy. Chàng đỏ mặt từ chối, thú thật chưa nhảy điệu này bao giờ. Cô ta cười,

- Thôi để em nói Vân Hà chỉ thêm cho anh.

Đúng lúc đó, ban nhạc thổi Saxophone bài “Bây Giờ Tháng Mấy Rồi, Hỡi Em?” Vân Hà chạy bàn về lôi Lâm ra sàn nhảy. Nàng hát nhỏ bên tai chàng,

“Anh ơi thôi đừng hờn em nữa

Đề mùa Đông buốt giá bờ vai mềm”

Lâm nói nhỏ với nàng,

- Có thể vào cuối tuần này, đơn vị anh sẽ ra tăng cường vùng giới tuyến. Nếu không thấy anh tới, em hiểu là anh đã đi rồi. Anh sẽ viết thư cho em nhưng anh khuyên em hãy vun đắp cho hạnh phúc của em, vì em đã có một người chồng thương yêu em, chiều chuộng em hơn là anh. Hãy quên anh đi. Nếu Mitchell qua đón em, nhớ viết thư cho anh biết.

Vân Hà khóc nức nở,

- Tối nay anh về nhà em được không?

Lâm trả lời,

- Thôi em ạ. Anh tôn trọng em và chồng em. Anh không muốn làm tổn thương em. Vương vẫn làm chi càng làm thêm tan nát lòng anh. Nói với cô bạn, tối nay anh sẽ bao hết ticket của em.

- Tối nay, em được phép chỉ tiếp mình anh thôi.

Chàng đưa Vân Hà về. Trước khi chia tay, chàng nói,

- Cho anh hôn em lần cuối. Chúc em sẽ gặp nhiều an lành, hạnh phúc. Đừng khóc nữa, vì nước mắt của em càng làm lòng anh thêm quặn đau.

Chàng bước đi không dám nhìn lại, lòng chột nhớ tới bài hát của Pháp do Tino Rossi trình bày, mà Lâm nghe hoài thời còn nhỏ:

*“J’attendrai, le jour et la nuit
j’attendrai toujours
Ton retour.”*

Tạm dịch

*“Em sẽ đợi, dù qua bao tháng ngày
Em vẫn luôn mong chờ
Ngày anh về bên em.”*

Ngày hôm sau, tiểu đoàn được lệnh cắm trại để chuẩn bị không vận ra vùng giới tuyến. Chàng đã viết thư cho nàng biết khi tới nơi.

Vào giữa năm 1974, trong lúc tình hình có nhiều biến chuyển, Lâm được Vân Hà báo cho biết chồng nàng đã qua đón nàng về Mỹ. Được tin này, chàng thấy mừng cho người yêu, nhưng cũng thấy mình đang bị mất mát thật lớn lao.

Mãi tới năm 1990, Lâm mới được định cư tại Mỹ theo chương trình “tù nhân chính trị”. Người bảo lãnh cho Lâm qua định cư ở thành phố Louisville, tiểu bang Kentucky.

Ngày cuối năm, Lâm theo bạn bè đi thăm Mammoth Cave. Lúc bước lên khỏi hang, tuyết bắt đầu nhẹ nhẹ rơi. Chàng đang mãi mê ngắm cảnh tuyết trắng phủ kín tới tận chân trời thì chợt có một người phụ nữ chạy tới ôm chầm lấy chàng và reo lên “Anh”. Chàng định thần nhìn kỹ mới nhận ra người phụ nữ đó là Vân Hà. Cùng lúc đó chồng của nàng đi tới, tay đang bế một đứa con cỡ một tuổi. Còn tay kia anh ta dẫn đứa con khác khoảng 7 tuổi. Vân Hà vội giới thiệu với chồng người bà con bên nội. Thấy Vân Hà có một cuộc sống hạnh phúc, chàng thật mừng cho người yêu.

Nàng hỏi sao không thấy Lâm dẫn vợ theo. Chàng nói nhỏ rằng mình vẫn còn độc thân. Tới đây, chàng chia tay cùng vợ chồng của nàng. Lại một lần nữa, chàng bước đi mà không dám quay lại nhìn. Chợt nhớ tới bài hát có nhiều kỷ niệm với mối tình nhiều đau khổ của mình, chàng thầm hát:

*“Bây giờ tháng mấy rồi hỡi em
Anh đi tìm mùa Xuân trên đời
Mùa Đông chết đi rồi mùa Xuân
.... «*

Lá Thư của Người Giúp Việc

Nguyễn Văn Thiệt, K18

Kính thưa quý Niên Trưởng, quý chị Phụ Nữ Lâm Viên,
Thân mến gửi anh em đồng môn cựu SVSQ Trường VBQGVN và các cháu TTN Đa Hiệu,

Chúng tôi là cựu SVSQ Nguyễn Văn Thiệt, Khóa 18, xin chân thành cảm ơn quý niên trưởng cùng toàn thể anh em đồng môn. Trong Đại Hội XXI quý vị đã trao cho chúng tôi cái vinh dự được làm người giúp việc cho tập thể Võ Bị trong thời gian hai năm sắp tới. Chúng tôi đã không chuẩn bị, cũng không có ý niệm nào về vai trò tế nhị này, nên khi bắt ngờ **Bị** đề cử, chúng tôi đã thẳng thắn trình bày trước Đại Hội Đồng XXI rằng cá nhân chúng tôi đã cao tuổi, không còn cái sáng suốt nhạy bén của thời trai trẻ. Trong gần 30 năm sinh hoạt với gia đình Võ Bị, chúng tôi chưa bao giờ đọc hết quyển Nội Quy. Tất cả những gì chúng tôi có khi đến với tập thể chỉ là chút **TÌNH TỰ VÕ BỊ**, trong đó đơn giản là kính các niên trưởng và yêu mến đồng môn anh em.

Điều làm cho chúng tôi bối rối và sợ hãi là số phiếu lựa chọn của Đại Hội Đồng: Quý vị đã lựa chọn một NGƯỜI ĐẦY TỐ không biết gì ngoài cái **TÌNH TỰ VÕ BỊ** để giúp việc cho Tập Thể trong nhiệm kỳ sắp tới.

Là người đầy tớ, chúng tôi không có quyền hạn nào đối

với các vị chủ nhân, chúng tôi chỉ xin được phép nhắc lại cái Thông Điệp của Đại Hội Đồng XXI gửi đến quý niên trưởng và toàn thể anh em. Thông Điệp đó được 179 cựu SVSQ trong ĐHD thông qua, đồng ý lựa chọn TÌNH TỰ VỖ BỊ làm nền tảng sinh hoạt của chúng ta.

Chúng tôi xin lỗi các niên trưởng cũng như toàn thể anh chị em vì đã giữ im lặng trong suốt 3 tuần lễ qua. Chúng tôi đã dùng thời giờ quý báu đó cho việc tìm hiểu sự khác biệt, bất đồng, cũng như nguyện vọng của anh em, để chuẩn bị cho một ban chấp hành mới và hướng đi cho chúng ta trong tương lai. Qua ý kiến chung và nguyện vọng của đa số, chúng tôi xin được tóm lược một số điểm như sau:

1.-Tất cả anh em đã được gắn alpha trong mỗi khóa đều là anh em của Trường Mẹ (Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam), không ai có quyền loại trừ tư cách cựu SVSQ của bất cứ ai. Do đó chúng tôi sẽ cố gắng điều chỉnh lại sinh hoạt của diễn đàn, mời gọi anh em cùng tham gia trong tinh thần tương kính và cùng nhau tôn trọng điều lệ chung.

2.- Tổng Hội Cựu SVSQ là một thực thể duy nhất, bất khả phân, được lưu truyền từ Đại Hội I cho đến Đại Hội XXI, mà cứ mỗi 2 năm, chúng ta bầu lại Ban Chấp Hành mới. Việc sơ xuất, sai lầm đều có thể xảy tới cho tất cả những ai đứng ra gánh vác công việc chung, nhưng để thay người chúng ta vẫn cần theo đúng định kỳ và nội quy để sinh hoạt VB được ổn định không bị xáo trộn.

Vấn đề hàn gắn những rạn nứt trong gia đình VB đã được Đại Hội Đồng XXI đặc biệt quan tâm, và đặt thành một trong những trọng trách mà BCH/TH cần thực hiện với ưu tiên hàng đầu.

3.-Kẻ thù của chúng ta là Cộng Sản chứ không phải anh em Võ Bị. Những tin tức sai lạc, những đồn đoán vô căn cứ, những chiếc mũ phá hoại đã được phân phát khá nhiều trong anh em để chụp cho nhau, tạo nên sự nghi ngờ, ganh ghét, đó

ky. Những điều chưa hề có trong Gia Đình Võ Bị chúng ta thì nay đã và đang xảy ra cho hầu hết các tổ chức hội đoàn. Chúng tôi tin tưởng, là những cựu SVSQ được đào tạo để trở thành cấp lãnh đạo chỉ huy, quý niên trưởng cũng như anh em đều thừa khả năng nhìn thấy cái đúng và cái sai của tập thể, để từ đó có được nhận định chính xác và hành xử hợp tình hợp lý.

4.-Với tư cách là người giúp việc của Gia Đình Võ Bị, chúng tôi xin được làm cái gạch nối giữa anh em các khóa, các địa phương và sẵn sàng lắng nghe tất cả ý kiến phê bình đóng góp xây dựng cho ngôi nhà Võ Bị ngày thêm vững mạnh. Nhưng chúng tôi cũng xin dành quyền không tiếp nhận những ngôn từ lập luận xuyên tạc, ác ý từ phía những cá nhân, hoặc phe nhóm muốn công kích phá hoại tình đoàn kết và truyền thống thân tương kính của các cựu SVSQ.

Những anh em trước đây có bất đồng với BCH cũ, nếu chưa sẵn sàng trở lại sinh hoạt chung với Tổng Hội thì xin cứ tiếp tục giữ nếp sinh hoạt riêng, khi có dịp sẽ cùng gặp gỡ để xoá bỏ sự khác biệt, chuẩn bị tiến tới Đại Hội XXII đoàn kết và tình tự hơn.

5.-Ở vào lứa tuổi già như với anh em chúng ta, bệnh Alzheimer cũng có thể đến với bất cứ ai. Khi nổi bất hạnh đó đến cho một người thân của chúng ta khiến người thân yêu của chúng ta không còn biết mình là ai và có hành động bất xứng, liệu chúng ta có bỏ người thân yêu của chúng ta hay không? Trong sinh hoạt Tập Thể của chúng ta hôm nay cũng có những anh em quên mất căn cước Võ Bị của mình, gây nghi kỵ bất hòa, làm tổn thương đến anh em khác vì **họ không biết anh em mình là ai, nhưng chúng ta thì biết ai là anh em mình.**

Vì TÌNH TỰ VÕ BỊ, chúng ta sẽ luôn luôn mở rộng vòng tay để bảo vệ anh em mình, không phê phán, không chỉ trích, không làm tổn thương anh em mình trên những phương tiện truyền thông mà kẻ địch đang lợi dụng tối đa để chia rẽ chúng ta

Kính thưa quý niên trưởng, quý chị phụ Nữ Lâm Viên, quý bạn đồng môn, và các cháu TTN Đa Hiệu.

Một lần nữa, chúng tôi xin chân thành cảm ơn sự tin cậy, những chia sẻ tâm tình, những ý kiến đóng góp, cũng như sự kiên nhẫn mà quý vị dành cho chúng tôi trong thời gian đây thử thách. Nếu những lời tâm tình này có làm quý vị không hài lòng thì cũng xin vì Tình TỰ VỠ BỊ mà tha thứ cho chúng tôi.

Trân trọng kính chào,

Các CSVSQ đang đồng ca bản nhạc “Võ Bị Hành Khúc” trong Đêm Dạ Tiệc ngày 24 tháng 6 năm 2018 tại Nam California.